

РЕШЕНИЕ

№ 5805

гр. София, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10197** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба от 18.09.2025 г. от Г. Й. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] с която се иска да бъде отменена Заповед № 3286з-1909/13.05.2025 г., издадена от временно предназначения на длъжността (ВПД) директор на Главна дирекция “Национална полиция” на МВР главен комисар З. З. В., с която е отказано снемането на полицейски регистрации със следните номера: № 22239/14.10.2007 г. на 01 РУ – СДВР, № 21582/19.02.2012 г. на 06 РУ – СДВР и № 15905/03.04.2013 г. на 04 РУ – СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразна поради противоречие с материалноправния закон, несъответствие с целта на закона, както и наличие на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради което се иска отмяната на същата от съда. Изложени са твърдения за настъпила реабилитация по чл. 85 НК относно осъжданията, посочени в заповедта, поради което счита, че е отпаднала нуждата от обработване на личните данни на жалбоподателя. Претендира разности.

Ответникът – директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР, представя писмена защита, с която оспорва жалбата като неоснователна и твърди, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Административен съд – София-град, I отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Административното производство е образувано по подадена от жалбоподателя Г. Й. Т. молба с вх. № 513000-8028/03.02.2025 г. по описа на СДВР за снемане на полицейските му регистрации.

По заявленията е извършена проверка въз основа на данните, в резултат на което е изготвено Предложение с рег. № 513р-31685/25.03.2024 г. на директора на СДВР – главен комисар Л. Н., до директора на Главна дирекция „Национална полиция“ – З. В., за отказ за снемане на полицейските регистрации

В предложението са обобщени резултатите от проверката, при която е установено, че спрямо Г. Й. Т. има извършени няколко полицейски регистрации, всяка една от които е подробно посочена, а именно:

– полицейска регистрация № 22239/14.10.2007 г. на 01 РУ – СДВР, извършена по ЗМ № 3969/14.10.2007 г. на 06 РУ – СДВР;

– полицейска регистрация № 21582/19.02.2012 г. на 06 РУ – СДВР, извършена по ЗМ № 15105/29.03.2012 г. на 06 РУ – СДВР; и

– полицейска регистрация № 15905/03.04.2013 г. на 04 РУ – СДВР, извършена по ЗМ № 473/21.02.2013 г. на 04 РУ – СДВР;

С оспорената заповед в настоящото производство ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР главен комисар З. В. се е произнесъл по горепосочените полицейски регистрации.

Полицейска регистрация № 22239/14.10.2007 г., извършена на Г. Й. Т., в 01 РУ – СДВР, се отнася за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 3, пр. 2, т. 1, алт. 1 вр. 55, ал. 1, т. 1 НК, за извършването на което е бил признат за виновен съгласно одобрено с протоколно определение (в сила от 23.06.2008 г.) споразумение, сключено по НОХД № 5804/2008 г., по описа на СРС, 6 с-в., с което му е наложено наказание 6 месеца “лишаване от свобода”, отложено за срок от три години от влизане в сила на определението, и “глоба” в размер на 1 000 лв.

Полицейска регистрация № 21582/19.02.2012 г., извършена на Г. Й. Т., в 06 РУ – СДВР, се отнася за извършено престъпление по чл. 316 и по чл. 324, ал. 1, чл. 57, ал. 1 вр. чл. 54 вр. 47, ал. 1 вр. чл. 37, ал. 1, т. 4 НК, за извършването на което е бил признат за виновен съгласно одобрено с протоколно определение (в сила от 12.07.2013 г.) споразумение, сключено по НОХД № 5126/2013 г., по описа на СРС, 4 с-в, с което на основание чл. 23, ал. 1 и 3 НК му е наложено едно общо, най-тежко наказание, от определените му за всяко престъпление отделно, а именно “пробация”, включваща следните пробационни мерки – “задължителна регистрация по настоящ адрес” за срок от 10 месеца и “задължителни периодични срещи с пробационен служител” за срок от 10 месеца, към което да се присъедини изцяло наказанието “глоба” в размер на 200 лева.

Полицейска регистрация № 15905/03.04.2013 г., извършена на Г. Й. Т., в 04 РУ – СДВР, се отнася за извършено престъпление по чл. 324, ал. 1 НК, за извършването на което е бил признат за виновен съгласно присъда от 22.05.2014 г. (влязла в сила на 07.06.2014 г.) , постановена по НОХД № 6885/2013 г., по описа на СРС, 18-ти с-в.

С оспорената Заповед № 3286з-1909/13.05.2025 г., директорът на Главна дирекция „Национална полиция” е отказал снемането на гореописаните полицейски регистрации за извършените престъпления, поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че прекратяването на наказателните производства по НОХД № 5804/2008 г., по описа на СРС, и НОХД № 5126/2013 г., по описа на СРС, поради сключване на споразумения, както и осъждането на жалбоподателя с присъда по НОХД № 6885/1013 г., по описа на СРС, не са сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Изложено е още, че Г. Т. има профил на

извършител на престъпления от общ характер, както и на нарушител на правилата за движение по пътищата, като извършените от него административни нарушения се допълват към установеното незачитане на правовия ред от негова страна. Твърди се, че данните, събрани чрез снетите полицейски регистрации, са необходими за извършването на оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 ЗМВР, за установяване на връзки между различни разкрити престъпления, и за извършване на превенция на опасни за обществото деяния.

По делото е приложена справка за съдимост /л. 142/ на Г. Й. Т., видно от която жалбоподателят е реабилитиран по чл. 88а НК за престъпленията, за които е бил осъден от Софийския районен съд по НОХД № 5804/2008 г.; НОХД № 6885/1013 г.; и НОХД № 5126/2013 г.

Приложена е справка от Национална следствена служба /л. 152/ от 06.01.2026 г., видно от която за жалбоподателя няма данни за неприключили наказателни производства.

При така установените факти, Административен съд – София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заповед № 3286з-1909/13.05.2025 г. е издадена от компетентен административен орган – директора на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 8121з-267/10.03.2025 г. на министъра на вътрешните работи /л. 11/, с която на основание чл. 68, ал. 6 вр. чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити – наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Заповед № 3286з-1909/13.05.2025 г. на ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР е издадена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта му.

По съществуто си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Следователно същата попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение № 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че

администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Съгласно Съображение № 34 обработването за целите, посочени в член 1, § 1 от Директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл. 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

Националното право в чл. 68, ал. 6 ЗМВР урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация, а сред изброените в разпоредбата не се предвижда възможност за снемането ѝ при настъпила реабилитация, какъвто настоящият случай е.

При съпоставка между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. се приема, че член 4, § 1, букви в) и д) от Директивата (разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, § 2, буква б) и член 16, § 2 и 3 от същата и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз), следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Съгласно т. 45, т. 70–71 от Решение на СЕС по дело C-118/2022 г. се извежда, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване не е изпълнено, като единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В оспорваната Заповед административният орган е извършил анализ на предпоставките по чл. 68, ал. 6 ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, като е счел, че не е налице нито едно от цитираните в текста законови основания по отношение на жалбоподателя за снемане на полицейската регистрация.

Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което, съгласно българското законодателство тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето, до смъртта на това лице.

Съхранението от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно – на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до

обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази Директива.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от същата, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум" с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите членки следва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

Дадените разрешения с Решение на СЕС по дело С-118/2022 г. са напълно относими по спора в настоящото производство. В оспорения административен акт не е извършен необходимия анализ в посочения по-горе смисъл: относно личността на жалбоподателя; осъщественото от него престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периода от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация. В Заповедта е посочено, че са налице данни за други осъждания на жалбоподателя, както и че е нарушител на правилата за безопасност на движение по пътищата, като извършените от него административни нарушения се допълват към установеното незачитане на правовия ред от негова страна, но не е даден отговор на всички посочени по-горе въпроси. По отношение на другите предпоставки по чл. 68 ЗМВР, а именно „предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред, е посочено, че опазването им обуславя правомерност на обработването на личните данни на лица, осъдени за умишлени престъпления, вкл. и след настъпване на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 ЕКЗПЧОС“. В случая не е обосновано конкретно за жалбоподателя дали той представлява опасност за националната сигурност и обществения ред и по какъв начин съхраняването на данните му, снети при полицейската регистрация, би довела до предотвратяване и разкриване на престъпления.

В българското законодателство, и по-специално в ЗМВР, не е транспонирана разпоредбата на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед.

Съгласно чл. 633 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и доколкото дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус, обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, и по-конкретно – по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е

осъдено лицето; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; риска, който лицето представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършени от Г. Й. Т. престъпления за периода от 2008 – 2013 г., за които е осъден със съответните влезли в сила актове, както и че за същите престъпления е настъпила реабилитация по чл. 88а НК.

В хода както на административното, така и в настоящото производство административният орган не успя да докаже, че съхранението на горепосочените на жалбоподателя данни за период от 12 – 18 години след регистрацията му се явява понастоящем необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. В този смисъл съдът изцяло споделя възраженията в жалбата в тази насока. Не е преценено дали така посочените срокове са подходящи в съответствие с чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директивата в светлината на чл. 52, § 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация все още е необходимо.

Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие пред действащото национално право. (Решение на СЕС от 26.02.2013 г. по дело C-399/11; Решение на СЕС от 17 декември 1970 г. по C-11/70; Решение на СЕС от 15.07.1964 по дело C-6/64 и др.). При констатиране на такова, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи Общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

Следва да се съобрази изложеното в Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г., като конкретно се извърши преценка дали при положение, че е изминал значително дълъг период от извършването на горепосочените престъпления, за които лицето е реабилитирано, все още е необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани, и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя, като бъде направен анализ относно: личността на жалбоподателя; осъщественото от него престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и ако да – следва същото да бъде посочено конкретно; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периода от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската

регистрация.

По разноските

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК право на разноски има единствено жалбоподателят, който своевременно е направил искане за присъждане на такива.

Разпоредбата на чл. 80 ГПК, приложима на основание чл. 144 АПК, изисква страната, която е поискала присъждане на разноски да представи на съда списък на разноските най-късно до приключване последното заседание по делото в съответната инстанция, в противен случай тя няма право да обжалва решението в частта му за разноските. Съгласно Тълкувателно решение от 06.11.2013г. по тълкувателно дело №6/2012г. по описа на ВКС, не се изключва присъждането на поисканите изрично разноски въпреки липсата на списък, доколкото същите са доказани да са направени. В настоящия случай липсва нарочен списък на разноските по делото- претенция за присъждане на извършените по делото разноски е направена с молба от 22.01.2026г., без конкретизиране на претендираните разноски. Същевременно, обаче, направените разноски за адвокатско възнаграждение се доказват съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 11.06.2025 г. за платено възнаграждение в размер на 1 000 лв. /л. 99/, в който е отбелязано, че договорът служи и като разписка за платени в брой 1000лв. По делото е приложено и платежно нареждане за платена държавна такса в размер на 10.00 лева. /л.98/. Предвид наличието на доказателства за извършени плащания, въпреки липсата на списък, искането за присъждане на разноски следва да бъде уважено.

Относно размера на претендираните разноски, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на претендираното възнаграждение. Съгласно чл.8 ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 1000лв. В случая процесуалният представител на жалбоподателя действително не е явил в проведените открити съдебни заседания, но е подал общо шест молби – молба от 18.09.2025 г. по чл. 152, ал. 5 АПК; молба от 19.10.2025 г. за внесен депозит за ДТ; молба от 27.11.2025 г. за извършени разноски; молба от 11.12.2025 г. за представяне на препис от жалбата в цялост; две молби от 27.11.2025 г. и от 21.01.2026 г. за разглеждане на делото в негово отсъствие. В този смисъл, въпреки, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност и две от молбите са със съдържание, възпроизвеждащо механично и в идентичен вид изложеното в жалбата, при използване на общ и на места терминологично неточен изказ, то договореното възнаграждение е в минималния размер, предвиден в Наредбата и са представени доказателства за извършени плащания. Предвид гореизложеното и като съобрази вида на спора, интереса, вида и количеството на извършената работа, съдът счита, че не е налице основание за приложение на Решение на СЕС по дело С-438/2022 г. за намаляване на адвокатското възнаграждения под прага по Наредбата, като на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски 5,11 евро /10 лв./ – платена държавна такса и 511.29 евро /равняващи се на 1000лв./ за адвокатско възнаграждение

Предвид гореизложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3286з-1909/13.05.2025 г., издадена от временно предназначения на длъжността директор на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР главен комисар З. З. В., с която е отказано снемането на полицейски регистрации със следните номера: № 22239/14.10.2007 г. на 01 РУ – СДВР, № 21582/19.02.2012 г. на 06 РУ – СДВР и № 15905/03.04.2013 г. на 04 РУ – СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Г. Й. Т. за снемане на полицейски регистрации със следните номера: № 22239/14.10.2007 г. на 01 РУ – СДВР, № 21582/19.02.2012 г. на 06 РУ – СДВР и № 15905/03.04.2013 г. на 04 РУ – СДВР, при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 1 АПК Главна дирекция „Национална полиция“ да ЗАПЛАТИ на Г. Й. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от **5.11 евро** /10 лв./ – държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 1 АПК Главна дирекция „Национална полиция“ да ЗАПЛАТИ на Г. Й. Т., ЕГН: [ЕГН], сумата от **511.29 евро** за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: